

14-11-2019

Tass kuuma teed aurab mu käte vahel. Justkui soojendaks mu külma keha, südasuvisel sooja mälestuses. Siis kui kõik oli veel paigas, hästi. Kui päike paitas mu nägu ja ma ei teadnudki kui külmaks mu süda võib sügisel külmuda. Kuidas mu küüned alatooniks saab sinine ja hinge praost vaatab vastu must. Must jäise sinise alatooniga. Tead küll, nagu rongasuled. Selline lõikav must. See sama värv lõikabki mu südant iga päevaga järjest väiksemateks tükkideks, justkui üritaks toita mingit kummalist väikest näljast olendit. Sellist, kelle poole palja silmaga isegi vaadata ei julgeks. Kes teeb liikudes sahisemat häält ja kes kuuleb iga sinu liigutust. Väike, aga õudu tekitavalt ablas. Ta haukab sisse inimhinge. Ta toitub sellest. Miski ei ole talle püha, ega saagi kunagi olema. Ta väikesed silmad vaatavad sust otse läbi, nagu laseriga. Peenikeste suunatud äikese kiirtega. See kõrvetab, aga mitte kui tuli, vaid kui jää. Tead ju küll seda tunnet, kui talvel käed külmunud on ja sa üritad neid leige vee all üles sulatada. Nagu terve keha oleks nõelu täis. Just selline tunne, aga võimendatud. Võimendatud täispööretele. Kuigi kogu aeg on pime, arvan, et tal on ka saba ja ta liigub vaid maadligi. Seda seni kuni ta su selja taga püsti tõuseb. Ja ole sa kes tahes, on ta sinust peajagu pikem. Alati! Selles ei ole vähimatki kahtlust. Ainus milles kahelda, on ta kavatsused. Neid on mitu, n+1. Ta ei reeda end kunagi ja sa ei tea, kus punktis ta täpselt asub. Niivõrd salakaval on see loom. Ise sealjuures vähegi püüdmata. See lihtsalt on ta loomus. Ta vist isegi ei saa sinna midagi parata. Ei, ta isegi ei mõtle selle peale. Ma räägin sulle, see on ta olemus. Kui miski on su olemus, siis sa ei mõtle sellele, ei võimenda seda ise. See lihtsalt on nii. Eriti tema puhul. Kõige hullem on see, et sa tead küll, et ta tuleb. Tunned juba kaugelt, et ta on liikvel. Su ihukarvad tõusevad turri. Silmad vilavad pimeduses ringi ja kurgus hakkab kraapima. Eriti tugevalt pitsitab sealt, kus tavaliselt neelavad. Selle koha ümber tõmbuks justkui nähtamatu köis, selline kare ja torkiv. Käed hakkavad higistama ja pulss taob laes. Kuidas saakski keegi selliseks asjaks valmis olla? Kuidas sa oled valmis selleks, et sulle kott pähe tõmmatakse ja maailm muutub hetkega jube häguseks. Ripsmed puutuvad silmi pilgutades selle koti sisekülgede vastu. Rahmeldad, et paremini näha. Keerad ühele ja teisele poole. Õhk koti sees, su pea ümber, muutub su hingeõhust järjest soojemaks ja soojemaks, kuni su oma hingamine tekitab õhupuuduse. Nüüd sa juba hingeldad. Nagu oleks kilomeetreid maad maha jooksnud. Hingeldad ja enam ei rabele nii palju. Kätega tuge otsides prantsatad põlvili, nii et lööd parema põlve marraskile. Ise sa seda ei tunne, su aju ei lase. Tal on oma asi ajada, midagi sootuks olulisemat. Aju üritab sind taltuma sundida. Põlvili asend on selleks lausa ideaalne. Nii sa siis seal tuigud ja taltud, taltatud

iseend. Alandad seda olendit. Alandad kuni ta on päris maad ligi. Ta pomiseb veel midagi ja ila tilgub suust. Ila, mille maitse sarnaneb kadakamarja maitsele, olles korruga kibe ja meeldiv. Lõpuks sa enam ei tea, kus lõpeb sülg ja algab õhk su pea ümber. Sa upud korruga neisse mõlemisse. Upud ja vajud ja taltud! Ja siis see ongi käes, see hetk, kui ta su alla neelab. See ei olegi nii hull, jõuad mõelda, kui pool su kehast on juba temas. See tunne on soe ja aeglane. Oleksid nagu lapsepõlves tagasi. Paned tähele, et kui sa ei liiguta, siis on kergem. Niisiis, lõtvud täielikult, annad end üle. Niisiis, enam ei olegi vahet.